

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ק	מ
הגונב את הקסוה, והמקלל בקוסם, והבועל ארמית - קנאין פוגעין בו.														■
כהן ששמש בטומאה - אין אחיו הכהנים מביאין אותו לבית דין אלא פרחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה ומפציעין את מוחו בגזירין.														■
זר ששמש במקדש, רבי עקיבא אומר: בחנק	[רבי עקיבא]													◆
וחכמים אומרים: בידי שמים.	חכמים:													◆
מאי קסוה?														^
כלי שרת, וכן הוא אומר (במדבר ד') ואת קשות הנסך.	רב יהודה:													◇
והיכא רמיזא														^
(במדבר ד') ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו.														◇
והמקלל בקוסם.														■
יכה קוסם את קוסמו.	תני רב יוסף:													◇
יכהו קוסם לו ולקונו ולמקונו.	רבנן, ואיתימא רבה בר מרי:													◇
והבועל ארמית.														■
לא פגעו בו קנאין מהו?	בעא מיניה רב כהנא מרב:													^
אינשייה רב לגמריה.														○
אקריהו לרב כהנא בחלמיה: (מלאכי ב') בגדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל נכר.														○
אתא אמר ליה: הכי אקריון.	[רב כהנא]													○
אדכריה רב לגמריה: בגדה יהודה - זו עבודה זרה, וכן הוא אומר (ירמיהו ג') כן בגדתם בי בית ישראל נאם ה'.	[רב]													◇
ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים - זה משכב זכור, וכן הוא אומר (ויקרא י"ה) ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא														◇
כי חלל יהודה קדש ה' - זו זונה, וכן הוא אומר (דברים כ"ג) לא תהיה קדשה מבנות ישראל														◇
ובעל בת אל נכר - זה הבא על הנכרית														◇
וכתיב בתריה: (מלאכי ב') יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער וענה מאהלי יעקב ומגיש מנחה לה' צבאות.														◇
אם תלמיד חכם הוא - לא יהיה לו ער בחכמים, ועונה בתלמידים. אם כהן הוא - לא יהיה לו בן מגיש מנחה לה' צבאות.														◇
כל הבא על הנכרית כאילו מתחתן בעבודה זרה, דכתיב ובעל בת אל נכר וכי יש לו לאל נכר? אלא: זה הבא על הנכרית.	רבי חייא בר אבוי:													◇
כתוב על גלגלתו של יהויקים זאת ועוד אחרת.	ואמר רבי חייא בר אבוי:													◇
זקינו דרבי פרידא אשכח ההוא גולגלתא דהות שדיא בשערי ירושלים, והוה כתוב עליוהי זאת ועוד אחרת.	[רבי חייא בר אבוי]													○
קברה, והדר נבוג, קברה והדר נבוג.	[רבי חייא בר אבוי]													○
אמר: האי גולגלתא של יהויקים, דכתיב ביה (ירמיהו כ"ב) קבורת חמור יקבר סחוב והשלך מהלאה לשערי ירושלים.	[רבי חייא בר אבוי]													○
אמר מלכא הוא, ולא אורח ארעא לבוויי. שקלה, כרכה בשיראי, ואותביה בסיפטא.	[רבי חייא בר אבוי]													○
אתאי דביתהו חזיתה, נפקת אמרה להו לשיבבתהא.														○

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

challenge-קושיא ? **question-שאלה** ^
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמרי לה: האי דאיתתא קמייתא היא, דלא קא מנשי לה.												○	פב.
שגרתא לתנורא, וקלתה.												○	פב.
כי אתא אמר: היינו דכתיב עליוהי זאת ועוד אחרת.	[רבי חיאי בר אבויה]											■	פב.
בית דינו של חשמונאי גזרו: הבא על הנכרית חייב עליה משום נדה, שפחה, גויה, אשת איש.	כי אתא רב דימי אמר:											◆ ■ ◇	פב.
משום נשג"ז - נדה, שפחה, גויה, זונה. אבל משום אישות - לית להו.	כי אתא רבין אמר:											◆ ■ ◇	פב.
ואידך												?	פב.
נשייהו ודאי לא מיפקרי.	[רב דימי]											!	פב.
הבא לימלך - אין מורין לו.	רב חסדא:											■	פב.
הבא לימלך - אין מורין לו. ולא עוד אלא, שאם פירש זמרי והרגו פנחס - נהרג עליו. נהפך זמרי והרגו לפנחס - אין נהרג עליו, שהרי רודף הוא.	איתמר נמי, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											■	פב.
(במדבר כ"ה) ויאמר משה אל שפטי ישראל וגו'												■	פב.
הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא, אמרו לו: הן דנין דיני נפשות, ואתה יושב ושותק?												○	פב.
מה עשה - עמד וקייבץ עשרים וארבעה אלף מישראל, והלך אצל כזבי, אמר לה: השמיעי לי!												○	פב.
אמרה לו: בת מלך אני, וכן צוה לי אבי: לא תשמעי אלא לגדול שבהם.												○	פב.
אמר לה: אף הוא נשיא שבט הוא, ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו, שהוא שני לבטן והוא שלישי לבטן.												○	פב.
תפשה בבלוריתה, והביאה אצל משה. אמר לו: בן עמרם זו אסורה או מותרת? ואם תאמר אסורה - בת יתרו מי התירה לך?												○	פב.
נתעלמה ממנו הלכה, געו כולם בבכיה, והיינו דכתיב (במדבר כ"ה) והמה בכים פתח אהל מועד.												○	פב.
וכתיב, (במדבר כ"ה) וירא פנחס בן אלעזר												■	פב.
מה ראה?												^	פב.
ראה מעשה, ונזכר הלכה.	רב:											!	פב.
אמר לו: אחי אבי אבא, לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני: הבעל את הנכרית קנאין פוגעין בן												○ !	פב.
אמר לו: קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא.												○ !	פב.
ראה (משלי כ"א) שאין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' - כל מקום שיש חילול השם - אין חולקין כבוד לרב.	שמואל:											!	פב.
ראה שבא מלאך והשחית בעם.	רבי יצחק אמר רבי אליעזר:											!	פב.
(במדבר כ"ה) ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו												■	פב.
מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש.												■	פב.
שלף שנגה, והניחה באונקלו, והיה נשען והולך על מקלו, וכיון שהגיע אצל שבטו של שמעון אמר: היכן מציינו ששבטו של לוי גדול משל שמעון?												○	פב.
אמרו: הניחו לו, אף הוא לעשות צרכיו נכנס, התירו פרושין את הדבר.												○	פב:
ששה נסים נעשו לו לפנחס:	רבי יוחנן:											■	פב:
אחד - שהיה לו לזמרי לפרוש ולא פירש												■	פב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואחד - שהיה לו לדבר ולא דבר												■	פב:
ואחד - שכוון בזכרותו של איש ובנקבותה של אשה												■	פב:
ואחד - שלא נשמטו מן הרומח												■	פב:
ואחד - שבא מלאך והגביה את המשקוף												■	פב:
ואחד - שבא מלאך והשחית בעם.												■	פב:
בא וחבטן לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל? שנאמר (במדבר כ"ה) ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף, והיינו דכתיב (תהלים ק"ו) ויעמד פינחס ויפלל												○	פב:
ויתפלל לא נאמר, אלא ויפלל - מלמד כביכול שעשה פלילות עם קונו.	רבי אלעזר:											■	פב:
בקשו מלאכי השרת לדחפו												○	פב:
אמר להן: הניחו לו, קנאי בן קנאי הוא, משיב חימה בן משיב חימה הוא.												○	פב:
התחילו שבטים מבזין אותן: ראיתם בן פוטי זה, שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה, והרג נשיא שבט ישראל												○	פב:
בא הכתוב ויחסו: פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן.												■	פב:
אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: הקדם לו שלום, שנאמר (במדבר כ"ה) לכן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום. וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם.												■	פב:
מאי דכתיב (משלי ל') זרזיר מתנים או תיש ומלך אלקום עמו, ארבע מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום. והמתין לו פנחס עד שתשש כחו, והוא אינו יודע שמלך אלקום עמו.	רב נחמן אמר רב:											■	פב:
ששים, עד שנעשה כביצה המזורת, והיא היתה כערוגה מליאה מים.	במתניא תנא:											■	פב:
ומושבה בית סאה.	רב כהנא:											■	פב:
קבר שלהא אמה.	תני רב יוסף:											■	פב:
לא כזבי שמה, אלא שילנאי בת צור שמה. ולמה נקרא שמה כזבי - שכובה באביה.	רב ששת:											■	פב:
דבר אחר: כזבי - שאמרה לאביה כוס בי עם זה.												■	פב:
והיינו דאמרי אינשי: בין קני לאורבני שוילנאי מאי בעיא? בהדי קלפי דקני שוילנאי מאי בעיא? גפתה לאמה.												■	פב:
חמשה שמות יש לו. זמרי, ובן סלוא, ושואל, ובן הכנענית, ושלומיאל בן צורי שדי.	רבי יוחנן:											■	פב:
זמרי - על שנעשה כביצה המזורת												■	פב:
בן סלוא - על שהסליא עונות של משפחתו												■	פב:
שואל - על שהשאיל עצמו לדבר עבירה,												■	פב:
בן הכנענית - על שעשה מעשה כנען												■	פב:
ומה שמו - שלומיאל בן צורי שדי שמו.												■	פב:
כהן ששימש בטומאה.												■	פב:
כהן ששימש בטומאה חייב מיתה בידי שמים או אין חייב מיתה בידי שמים?	בעא מיניה רב אחא בר הונא מרב ששת:											▲	פב:
כהן ששימש בטומאה אין אחיו הכהנים מביאין אותו לבית דין, אלא פירחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה ופוצעין את מוחו בגיזרין.	אמר ליה [רב ששת] תניתוה:											■ !	פב:
ואי סלקא דעתך מחייב בידי שמים - לישבקה דליקטול בידי שמים.												!	פב:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
story-מעשה O **question-שאלה** ^ **challenge-קושיא** ζ
answer-תירוץ ! **proof-ראיה** ■

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אלא מאי - אינו חייב? מי איכא מידי דרחמנא פטריה ואנן ניקום וניקטול ליה?												⊖	פב:	
ולא?												ζ	פב:	
מי שלקה ושנה בית דין מכניסין אותו לכיפה	והתנן:											■ ζ	⊖	פב:
רחמנא פטריה ואנן קטלינן ליה												ζ	פב:	
במלקות של כריתות עסקינן, דגברא בר קטלא הוא.	האמר רבי ירמיה אמר ריש לקיש:											!	⊖	פב:
והא גונב הקסוה												ζ	⊖	פב:
בכלי שרת עסקינן, ורמיזא (במדבר ד') לא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו.	האמר רב יהודה:											!	⊖	פב:
והא המקלל את הקוסם												ζ	⊖	פב:
יכה קוסם את קוסמו, דמיחזי כמברך את השם.	הא תני רב יוסף:											!	⊖	פב:
והא בועל ארמאית												ζ	⊖	פב:
הא אקריוה לרב כהנא בחלמיה, ואדכריה רב לגמריה.	[רב]											!	⊖	פב:
היוצק והבולל והפותר, המולח, המניף, המגיש, והמסדר את השולחן, המטיב את הנרות, והקומץ, והמקבל דמים בחוץ - פטור, ואין חייבין עליהן לא משום זרות, ולא משום טומאה, ולא משום מחוסר בגדים, ולא משום רחוץ ידים ורגלים.	איתיביה:											■ ζ	⊖	פב:
הא מקטר - חייב.												■ ζ	⊖	פג:
מאי, לאו - מיתה												ζ	⊖	פג:
לא, באזהרה.												!	⊖	פג:
אלא - זר נמי לאזהרה? והכתיב (במדבר י"ח) והזר הקרב יומת												ζ	⊖	פג:
הא כדאיתא והא כדאיתא.												!	⊖	פג:
מכלל דיוצק ובולל לאו נמי לא?												ζ	⊖	פג:
אזהרה ליוצק ובולל מניין - תלמוד לומר (ויקרא כ"א) קדשים יהיו ולא יחללן	והתניא:											■ ζ	⊖	פג:
מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא.												!	⊖	פג:
ואלו הן שבמיתה: טמא ששימש	מיתיבי:											■ ζ	⊖	פג:
תיובתא.												■	⊖	פג:
ואלו שבמיתה: האוכל את הטבל, וכהן טמא שאכל תרומה טהורה, וזר שאכל את התרומה, וזר ששימש, וטמא ששימש, וטבול יום ששימש, ומחוסר בגדים, ומחוסר כפרה, ושלא רחץ ידים ורגלים, ושתויי יין, ופרועי ראש. אבל ערל ואונן ויושב - אינן במיתה, אלא באזהרה.	גופא:											■	⊖	פג:
בעל מום, רבי אומר: במיתה	[רבי]											■ ♦	⊖	פג:
באזהרה.	חכמים:											■ ♦	⊖	פג:
הזיד במעילה, רבי אומר: במיתה	[רבי]											■ ♦	⊖	פג:
באזהרה.	חכמים:											■ ♦	⊖	פג:
האוכל את הטבל מנלן?												^	⊖	פג:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מניין לאוכל את הטבל שהוא במיתה - דכתיב (ויקרא כ"ב) ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה' - בעתידים לתרום הכתוב מדבר, ויליף חילול חילול מתרומה. מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	דאמר שמואל משום רבי אליעזר:											◇
ונילוף חילול חילול מנותר, מה להלן בכרת - אף כאן בכרת.												‡
מסתברא, מתרומה הוה ליה למילף, שכן: תרומה, הוצה לארץ, הותרה, ברבים, פירות, פיגול, ונותר.												◇
אדרבה: מנותר הוה ליה למילף, שכן, פסול אוכל, אין לו היתר במקוה.												‡
הנך נפישן.												!
חילול דרבים מחילול דרבים עדיף.	רבינא:											◇
וכהן טמא שאכל תרומה טהורה מנלן?												^
מניין לכהן טמא שאכל תרומה טהורה שהוא במיתה בידי שמים - דכתיב (ויקרא כ"ב) ושמרו את משמרתי ולא ישאו עליו חטא וגו'.	דאמר שמואל:											! †
טהורה - אין, טמאה - לא.												! †
מניין לכהן טמא שאכל תרומה טמאה שאינו במיתה - שנאמר ומתו בו כי יחללו, פרט לזו שמחוללת ועומדת.	דאמר שמואל אמר רבי אליעזר:											‡
וזר שאכל את התרומה.												◇
זר שאכל את התרומה - לוקה.	רב:											◇
לימא מר במיתה, דכתיב (ויקרא כ"ב) וכל זר לא יאכל קדש	רב כהנא ורב אסי לרב:											‡
אני ה' מקדשם, הפסיק הענין.												◇
ואלו הן שבמיתה: זר האוכל את התרומה	מיתבי:											‡
מתניתא אדרב קא רמית? רב תנא הוא, ופליג.												◇
וזר ששימש												◇
דכתיב (במדבר י"ח) והזר הקרב יומת.												◇
וטמא ששימש												◇
מניין לטמא ששימש שהוא במיתה? דכתיב (ויקרא כ"ב) דבר אל אהרן ואל בניו וינורו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי, ויליף חילול חילול מתרומה, מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	כדבעא מיניה רב חייא בר אבין מרב יוסף:											◇
ונילוף חילול חילול מנותר, מה להלן כרת - אף כאן כרת.												‡
מסתברא מתרומה הוה ליה למילף, שכן: גוף, טמא, מקוה, ברבים.												!
אדרבה, מנותר הוה ליה למילף, שכן: קדש, פנים, פיגול, ונותר.												‡
חילול דרבים מחילול דרבים עדיף.												◇
טבול יום ששימש.												◇
מנלן?												^
רמז לטבול יום שאם עבד חילל מניין - תלמוד לומר (ויקרא כ"א) קדשים יהיו לאלהיהם ולא יחללו, אם אינו ענין לטמא ששימש, דנפקא לן מוינורו - תניהו ענין לטבול יום ששימש. ויליף חילול חילול מתרומה, מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	דתניא, רבי סימאי:											! †
ומחוסר בגדים												◇

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מגלן?												פנ:
רבי אבהו אמר רבי יוחנן, ומטו בה משמיה דרבי אלעזר ברבי שמעון:	(שמות כ"ט) והגרת אתם אבנט, בזמן שבגדיהם עליהם - כהונתם עליהם, אין בגדיהם עליהם - אין כהונתם עליהם, והווי להו זרים									!		פנ:
זר ששימש - במיתה.	ואמר מר:									!		פנ:
ומחוסר כפרה												פנ:
מגלן?												פנ:
דאמר קרא (ויקרא י"ב) וכפר עליה הכהן וטהרה, טהרה - מכלל שהיא טמאה	רב הונא:									!		פנ:
טמא ששימש - במיתה.	ואמר מר:									!		פנ:
ושלא רחוק ידים ורגלים												פנ:
מגלן?												פנ:
דכתיב (שמות ל') בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו.										!		פנ:
ושתויי יין												פנ:
דכתיב (ויקרא י') יין ושכר אל תשת וגו'.												פנ:
ופרועי ראש												פנ:
דכתיב (יחזקאל מ"ד) ראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו וכתוב בתריה ויין לא ישתו איתקש פרוע ראש לשתויי יין, מה שתויי יין במיתה - אף פרועי ראש במיתה.												פנ:
אבל ערל, אונן, יושב - באזהרה.												פנ:
ערל מגלן?												פנ:
דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, עד שבא יחזקאל בן בוזי ולמדנו: (יחזקאל מ"ד) כל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבוא אל מקדשי (לשרתני).	רב חסדא:									!		פנ:
אונן מגלן?												פנ:
דכתיב (ויקרא כ"א) ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו, הא אחר שלא יצא - חילל.										!		פנ:
ונילף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה - אף כאן במיתה	רב אדא לרבא:									?		פנ:
מי כתיב ביה בגופיה? מכללא קאתי. הוי דבר הבא מן הכלל, וכל דבר הבא מן הכלל - אין דנין אותו בגזרה שוה.										!		פנ:
יושב מגלן?												פנ:
אמר קרא (דברים י"ח) כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמד לשרת - לעמידה בחרתו ולא לשיבה.	רבא אמר רב נחמן:									!		פנ:
בעל מום, רבי אומר: במיתה	[רבי]									♦		פנ:
באזהרה.	חכמים:									♦		פנ:
מאי טעמא דרבי?												פנ:
דכתיב (ויקרא כ"א) אך אל הפרכת לא יבא וגו' וילף חילול חילול מתרומה, מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	[רבי]									!		פנ:
ונילף חילול חילול מנותר, מה להלן בכרת - אף כאן בכרת												פנ:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מסתברא מתרומה הוה ליה למילף, שכן: פסול הגוף מפסול הגוף.												!	פד.
אדרבה, מותר הוה ליה למילף, שכן: קודש, פנים, פיגול, ונותר												?	פד.
אלא: מטמא ששימש גמר: פסול הגוף מפסול הגוף, קודש, פנים, פיגול ונותר, מקודש פנים פיגול ונותר.												!	פד.
ורבנן												^	פד.
אמר קרא בו - ולא בבעל מום.	[רבנן]											!	פד.
הזיד במעילה, רבי אומר: במיתה	[רבי]											◆ ■	פד.
באזהרה.	חכמים:											◆ ■	פד.
מאי טעמא דרבי?												^	פד.
גמר חטא חטא, מתרומה, מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	רבי אבהו:											!	פד.
אמר קרא בו - בו ולא במעילה.	ורבנן אמרי:											■	פד.
זר ששימש במקדש.												■	פד.
נאמר כאן (במדבר י"ח) והזר הקרב יומת, ונאמר להלן (במדבר י"ז) כל הקרב הקרב אל משכן ה' ימות, מה להלן בידי שמים אף כאן בידי שמים	תניא, רבי ישמעאל:											◆ ■	פד.
נאמר כאן, והזר הקרב יומת ונאמר להלן (דברים י"ג) והנביא ההוא או חלם החלום ההוא יומת, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.	רבי עקיבא:											◆ ■	פד.
מה להלן בחנק - אף כאן בחנק.	רבי יוחנן בן נורי:											◆ ■	פד.
במאי קמפלגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא?												^	פד.
דנין יומת מיומת ואין דנין יומת מימות	רבי עקיבא סבר:											■ !	פד.
דנין הדיוט מהדיוט, ואין דנין הדיוט מנביא.	רבי ישמעאל סבר:											■ !	פד.
כיון שהדיח - אין לך הדיוט גדול מזה.	ורבי עקיבא:											■ !	פד.
במאי קמפלגי רבי עקיבא ורבי יוחנן בן נורי?												^	פד.
בפלוגתא דרבי שמעון ורבנן.												!	פד.
נביא שהדיח - בסקילה	דתניא: [רבנן]											◆ ■ !	פד.
בחנק.	רבי שמעון:											◆ ■ !	פד.
בחנק	הא אנן תנן, רבי עקיבא:											■ ?	פד.
תרי תנאי ואלביא דרבי עקיבא, מתניתין רבי שמעון ואלביא דרבי עקיבא, ברייתא רבנן ואלביא דרבי עקיבא.												!	פד.
הדרן עלך אלו הן הנשרפין												◆	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	פד:
אלו הן הנחנקין:													■	פד:
המכה אביו ואמו													■ ■	פד:
וגונב נפש מישראל													■ ■	פד:
וזקן ממרא על פי בית דין													■ ■	פד:
ונביא השקר													■ ■	פד:
והמתנבא בשם עבודה זרה													■ ■	פד:
והבא על אשת איש													■ ■	פד:
וזוממי בת כהן ובוועלה.													■ ■	פד:
מכה אביו ואמו, מנל? דכתיב (שמות כ"א) ומכה אביו ואמו מות יומת, וכל מיתה האמורה בתורה סתם אינה אלא חנק.													■ ◇	פד:
אימא עד דקטיל ליה													?	פד:
מיקטל? - סלקא דעתך? קטל חד - בסייף, ואביו בחנק?													! ◇	פד:
הניחא למאן דאמר חנק קל, אלא למאן דאמר חנק חמור - מאי איכא למימר?													?	פד:
אלא, מדכתיב (שמות כ"א) מכה איש ומת מות יומת, וכתיב (במדבר ל"ה) או באיבה הכהו בידו וימת, שמע מינה: כל היכא דאיכא הכאה סתם - לאו מיתה הוא.													! ◇	פד:
ואיצטריך למיכתב מכה איש ואיצטריך למכתב כל מכה נפש, - דאי כתב רחמנא מכה איש ומת הוה אמינא: איש דבר מצוה - אין, קטן - לא. כתב רחמנא כל מכה נפש. ואי כתב רחמנא כל מכה נפש הוה אמינא, אפילו נפלים, אפילו בן שמונה, צריכי.													■ ◇	פד:
ואימא אף על גב דלא עביד ביה חבורה													?	פד:
המכה אביו ואמו - אינו חייב עד שיעשה בהן חבורה	אלמה תנן:												■ ? ◇	פד:
אמר קרא (ויקרא כ"ד) מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בהמה - עד דעביד בה חבורה דכתיב בה נפש, אף מכה אדם - עד דעביד חבורה.													! ◇	פד:
אלא מעתה, הכחישה באבנים הכי נמי דלא מיחייב?	מתקיף לה רב ירמיה:												?	פד:
אלא: אם אינו ענין לנפש בהמה, דהא אי נמי הכחישה באבנים חייב - תניהו ענין לנפש אדם.													! ◇	פד:
אלא הקישא למה ליה?													?	פד:
לכדתניא דבי חזקיה.													! ◇	פד:
הניחא למאן דאית ליה תנא דבי חזקיה, אלא למאן דלית ליה תנא דבי חזקיה היקישא למה ליה?													?	פד:
מה מכה בהמה לרפואה פטור - אף מכה אדם לרפואה פטור.													! ◇	פד:
בן מהו שיקיז דם לאביו?	דאיבעיא להו:												^ ◇	פד:
(ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך.	רב מתנא												! ◇	פד:
מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בהמה לרפואה פטור - אף מכה אדם לרפואה פטור.	רב דימי בר חיננא												! ◇	פד:
רב לא שביק לבריה למישקל ליה סילוא	[רב]												○ ◇	פד:
מר בריה דרבינא לא שביק לבריה למיפתח ליה כוותא, דילמא חביל, והוה ליה שגגת איסור.	[מר בריה דרבינא]												○ ◇	פד:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פיסקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **question-שאלה** ^ **challenge-קושיא** ז
answer-תירוץ ! **proof-ראיה** ■
key-מקרא:

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אי הכי אחר נמי?		ז											פה:
אחר - שיגגת לאו, בנו - שגגת חנק.		!											פה:
מחט של יד ליטול בה את הקוץ	והדתנן:	ז	■										פה:
ליחוש דילמא חביל, והוא לה שגגת סקילה		ז											פה:
התם מקלקל הוא.		!											פה:
הניחא למאן דאמר מקלקל פטור, אלא למאן דאמר חייב, מאי איכא למימר?		ז											פה:
מאן שמעת ליה דאמר מקלקל בחבורה חייב - רבי שמעון היא		!											פה:
כל מלאכה שאינה צריכה לגופה - פטור עליה.	ורבי שמעון האמר:	!	■										פה.
בן מהו שיעשה שליח לאביו להכותו ולקללו?	בעו מיניה מרב ששת:										^	◇	פה.
ואחר מי התירו? אלא - כבוד שמים עדיף, הכא נמי - כבוד שמים עדיף.	אמר להו: [רב ששת]											!	פה.
ומה מי שמצוה להכותו - מצוה שלא להכותו, מי שאינו מצוה להכותו - אינו דין שמצוה שלא להכותו?	מיתיבי:											ז	פה.
מאי לאו: אידי ואידי במקום מצוה, הא - בבנו, הא - באחר												ז	פה.
לא, אידי ואידי לא שנא בנו ולא שנא אחר. ולא קשיא: כאן - במקום מצוה, כאן - שלא במקום מצוה.												!	פה.
ומה במקום מצוה, שמצוה להכותו - מצוה שלא להכותו. שלא במקום מצוה, שאינו מצוה להכותו - אינו דין שמצוה שלא להכותו?	והכי קתני:											!	פה.
היוצא ליהרג, ובא בנו והכהו וקיללו - חייב. בא אחר והכהו וקיללו - פטור.	תא שמע:											ז	פה.
מאי שנא בנו ומאי שנא אחר?	והוינן בה:											^	פה.
במסרבין בו לצאת ואינו יוצא.	ואמר רב חסדא:											!	פה.
רב ששת מוקי לה באשין מסרבין בו לצאת.	[רב ששת]											!	פה.
אי הכי, אחר נמי?												ז	פה.
אחר - גברא קטילא הוא.												!	פה.
ביישו ישן ומת - חייב	והאמר רב ששת:											ז	פה.
הכא במאי עסקינן - בשהכהו הכאה שאין בה שוה פרוטה.												!	פה.
הכהו הכאה שאין בה שוה פרוטה - לוקה	והאמר רבי אמי אמר רבי יוחנן:											ז	פה.
מאי פטור דקאמר - פטור ממון.												!	פה.
מכלל דבנו חייב בממון?												ז	פה.
אלא - בדינו												!	פה.
הכא נמי - בדינן												ז	פה.
אלא: אחר היינו טעמא דפטור: דאמר קרא (שמות כ"ב) ונשיא בעמך לא תאר - בעושה מעשה עמך.												!	פה.
התינח קללה, הכאה מגלן?												ז	פה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
דמקשינן הכאה לקלה.													!	◇
אי הכי, בנו נמי													♣	◇
בשעשה תשובה.	כדאמר רב פינחס:												!	◇
הכי נמי - בשעשה תשובה.													!	◇
אי הכי, אחר נמי													♣	◇
בעמך - במקוים שבעמך	רב מרי:												!	◇
אי הכי בנו נמי													♣	◇
מידי דהוה לאחר מיתה.													!	◇
מאי הוה עלה?													^	◇
לכל אין הבן נעשה שליח לאביו להכותו ולקללו, חוץ ממסית, שהרי אמרה תורה (דברים י"ג) ולא תחמול ולא תכסה עליו.	רבה בר רב הונא, וכן תנא דבי ישמעאל:												!	◇
המכה אביו ואמו אינו חייב עד שיעשה בהן חבורה.													■	◇
זה חומר במקלל בממכה: שהמקלל לאחר מיתה - חייב, והמכה לאחר מיתה - פטור.													■	◇
(ויקרא כ') אביו ואמו קלל - לאחר מיתה.	תנו רבנן:												■	◇
שיכול, הואיל וחייב במכה וחייב במקלל, מה מכה אינו חייב אלא מחיים - אף המקלל אינו חייב אלא מחיים, ועוד, קל וחומר: ומה מכה שעשה בו שלא בעמך כבעמך - לא חייב בו לאחר מיתה, מקלל שלא עשה בו שלא בעמך כבעמך - אינו דין שלא חייב בו לאחר מיתה, תלמוד לומר אביו ואמו קלל - לאחר מיתה.													■	◇
הניחא לרבי יונתן דמיתיר ליה קרא אביו ואמו, אלא לרבי יאשיה מאי איכא למימר?													♣	◇
(ויקרא כ') איש איש, מה תלמוד לומר איש איש - לרבות בת, טומטום, ואנדרוגינוס. אשר יקלל את אביו ואת אמו, אין לי אלא אביו ואמו, אביו שלא אמו, אמו שלא אביו מניין? תלמוד לומר אביו ואמו קלל - אביו קלל, אמו קלל, דברי רבי יאשיה.	דתנאי: [רבי יאשיה]												♣	◇
משמע שניהן כאחד, ומשמע אחד ואחד בפני עצמו, עד שיפרט לך הכתוב יחדיו.	רבי יונתן:												♣	◇
מנא ליה?													♣	◇
נפקא ליה מומקלל אביו ואמו מות יומת	[רבי יאשיה]												!	◇
ואידך													♣	◇
ההוא מיבעי ליה לרבות בת, טומטום ואנדרוגינוס.	[רבי יונתן]												!	◇
ותיפוק ליה מאיש איש													♣	◇
דברה תורה כלשון בני אדם.													!	◇
וליתני: חומר במכה ממקלל, שהמכה עשה בו שלא בעמך כבעמך, מה שאין כן במקלל													♣	◇
מקשינן הכאה לקלה.	קסבר: [תנא דמתניתין]												!	◇
לימא הני תנאי כהני תנאי													♣	◇
כותי אתה מצווה על הכאתו, ואי אתה מצווה על קללתו.	דתני חדא:												♣	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אי אתה מצווה לא על קללתו, ולא על הכאתו.	ותניא אידך:												פה:
דכולי עלמא כותים גירי אמת הן. מאי לאו בהא קמיפלגי	סברוה:												פה:
מקשינן הכאה לקללה	דמר סבר:												פה:
לא מקשינן הכאה לקללה.	ומר סבר:												פה:
לא, דכולי עלמא לא מקשינן הכאה לקללה, והכא בהא קמיפלגי:													פה:
כותים גירי אמת הן	מר סבר:												פה:
כותים גירי אריות הן.	ומר סבר:												פה:
אי הכי היינו דקתני עלה: ושורו כישראל?													פה:
אלא שמע מינה: בהדיקשא פליגי, שמע מינה.													פה:
הגונב נפש מישראל אינו חייב עד שיכניסנו לרשותו	[ת"ק]												פה:
עד שיכניסנו לרשותו וישתמש בו, שנאמר (דברים כ"ד) והתעמר בו ומכרו.	רבי יהודה:												פה:
הגונב את בנו, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה מחייב	[רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה]												פה:
וחכמים פוטרין.	[חכמים]												פה:
גנב מי שחציו עבד וחציו בן חורין - רבי יהודה מחייב	[רבי יהודה]												פה:
וחכמים פוטרין.	[חכמים]												פה:
ותנא קמא לא בעי עימור?													פה:
עימור פחות משוה פרוטה איכא בינייהו:	רבי אחא בריה דרבא:												פה:
גנבו ומכרו ישן, מהו? מכר אשה לעוברה מהו? יש דרך עימור בכך, או אין דרך עימור בכך?	בעי רבי ירמיה:												פה:
ותיפוק ליה דליכא עימור כלל													פה:
לא צריכא, ישן - דוגא עליה, אשה - דאוקמא באפי זיקא, דרך עימור בכך או אין דרך עימור בכך													פה:
מאי?													פה:
תיקו.													פה:
(דברים כ"ד) כי ימצא איש גנב נפש מאחיו, אין לי אלא איש שגנב, אשה מניין? תלמוד לומר וגנב איש.	תנו רבנן:												פה:
אין לי אלא איש שגנב, בין אשה ובין איש, ואשה שגנבה איש, אשה שגנבה אשה מניין? תלמוד לומר ומת הגנב ההוא - מכל מקום.													פה:
כי ימצא איש גנב נפש מאחיו - אחד הגונב את האישה, ואחד הגונב את האשה, ואחד גר ואחד עבד משוחרר וקטן - חייב.	תניא אידך:												פה:
גנבו ולא מכרו, מכרו ועדיין ישנו ברשותו - פטור.													פה:
מכרו לאביו או לאחיו, או לאחד מן הקרובים - חייב.													פה:
הגונב את העבדים - פטור.													פה:
תני תנא קמיה דרב ששת.													פה:
													פה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אני שונה, רבי שמעון אומר: מאחיו - עד שיוציאו מרשות אחיו ואת אמרת חייב?	אמר ליה: [רב ששת]											◊
תני פטור.												■
מאי קושיא? דילמא הא רבי שמעון, הא רבנן												◊
לא סלקא דעתך												!
סתם מתניתין רבי מאיר, סתם תוספתא רבי נחמיה, סתם ספרא רבי יהודה, סתם ספרי רבי שמעון, וכולהו אליבא דרבי עקיבא.	דאמר רבי יוחנן:											◊
הגונב בנו.												■
מאי טעמא דרבנן?												^
דאמר קרא (דברים כ"ד) כי ימצא - פרט למצוי.	אביי:											◊
אלא מעתה, (דברים כ"ב) כי ימצא איש שכב עם אשה בעלת בעל, הכי נמי כי ימצא - פרט למצוי כגון של בית פלוני דשכיחן גבייהו, הכי נמי דפטירי?	רב פפא לאביי:											◊
אנא מונמצא בידו קאמינא.	אמר ליה: [אביי]											◊
הלכך, הני מיקרי דרדקי ומתנו רבנן כמצויין בידן דמו, ופטירי.	רבא:											◊
גנב מי שחציו וכו'.												■
אין לעבדים בושת.	תנן התם, רבי יהודה:											◊
מאי טעמא דרבי יהודה?												^
אמר קרא (דברים כ"ה) כי ינצו אנשים יחדו איש ואחיו - מי שיש לו אחוה, יצא עבד שאין לו אחוה.												◊
ורבנן												◊
אחיו הוא במצות.	[רבנן]											◊
והכא היכי דריש רבי יהודה?												^
סבר מאחיו - לאפוקי עבדים, בני ישראל - למעוטי מי שחציו עבד וחציו בן חורין, מבני ישראל - למעוטי מי שחציו עבד וחציו בן חורין, הוי מיעוט אחר מיעוט - ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבנות.	[רבי יהודה]											◊
ורבנן												◊
מאחיו לאפוקי עבדים - לא משמע להו, דהא אחיו הוא במצות. בני ישראל מבני ישראל - חד למעוטי עבד, וחד למעוטי מי שחציו עבד וחציו בן חורין.	[רבנן]											◊
אזהרה לגונב נפש מנין?												◊
(שמות כ') מלא תגנב	רבי יאשיה:											◊
(ויקרא כ"ה) מלא ימכרו ממכרת עבד.	רבי יוחנן:											◊
ולא פליגי, מר קא חשיב לאו דגניבה, ומר קא חשיב לאו דמכירה.												◊
(שמות כ') לא תגנב, בגונב נפשות הכתוב מדבר	תנו רבנן:											◊
אתה אומר בגונב נפשות, או אינו אלא בגונב ממון?												◊
אמרת: צא ולמד משלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, דבר הלמד מעניינו, במה הכתוב מדבר - בנפשות, אף כאן - בנפשות.												◊
(ויקרא י"ט) לא תגנבו - בגונב ממון הכתוב מדבר	תניא אידך:											◊

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
אתה אומר בגונב ממון, או אינו אלא בגונב נפשות?										‡	■			פז	
אמרת: צא ולמד משלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, דבר הלמד מענינו. במה הכתוב מדבר - בממון, אף כאן - בממון.										!	■	◇		פז	
ע ידי גניבה ועידי מכירה בנפש שהוזמו, חזקיה אמר: אין נהרגין	איתמר: [חזקיה]										◆	■	◇	פז	
נהרגין.	רבי יוחנן:										◆	■	◇	פז	
חזקיה דאמר כרבי עקיבא	[חזקיה]										■			פז	
דבר ולא חצי דבר.	דאמר: [רבי עקיבא]										■	■	◇	פז	
כרבנן	ורבי יוחנן אמר:											■		פז	
דבר - ואפילו חצי דבר.	דאמר: [רבנן]										■	■	◇	פז	
ומודה חזקיה בעדים האחרונים של בן סורר ומורה שהוזמו שנהרגין, מתוך שיכולים לומר הראשונים: להלקותו באנו, והני אחרוני - כולי דבר קא עבדי ליה.	[חזקיה]											■	◇	פז	
אי הכי עידי מכירה נמי ליקטליה, מתוך שיכולין עידי גניבה לומר להלקותו באנו.	מתקיף לה רב פפא:										‡		◇	פז:	
וכי תימא דקסבר חזקיה דלא לקי											!			פז:	
עידי גניבה בנפש שהוזמו, חזקיה ורבי יוחנן חד אמר: לוקין	והא איתמר: חד: [חזקיה/רבי יוחנן]									◆	‡		◇	פז:	
אין לוקין.	וחד: [חזקיה/רבי יוחנן]									◆	‡		◇	פז:	
תסתיים דחזקיה דאמר לוקין מדאמר חזקיה: אין נהרגין. דאי רבי יוחנן: כיון דאמר נהרגין - הוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין, וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין - אין לוקין עליו. איהו לא לקי, אינהו היכי לקו?	ואמרינן:										‡		◇	פז:	
בעידי מכירה דכולי עלמא לא פליגי דנהרגין	אלא אמר רב פפא:											!	◇	פז:	
כי פליגי - בעידי גניבה:												■	!	◇	פז:
אין נהרגין, גניבה לחודה קיימא, ומכירה לחודה קיימא.	חזקיה:									◆	■	!		פז:	
נהרגין, גניבה אתחלתא דמכירה היא.	רבי יוחנן:									◆	■	!		פז:	
ומודה רבי יוחנן בעדים הראשונים של בן סורר ומורה שהוזמו שאין נהרגין. מתוך שיכולין לומר להלקותו באנו.	[רבי יוחנן]										■	!	◇	פז:	
הכל מודים בבן סורר ומורה, והכל מודים בבן סורר ומורה, ומחלוקת בבן סורר ומורה.	אביי:											■	◇	פז:	
הכל מודים בבן סורר ומורה - בעדים הראשונים שאין נהרגין, מתוך שיכולין לומר להלקותו באנו.												■	◇	פז:	
והכל מודים בבן סורר ומורה - בעדים אחרונים שנהרגים, מתוך שעדים הראשונים יכולין לומר להלקותו באנו, והני כוליה דבר קא עבדי ליה.												■	◇	פז:	
ומחלוקת בבן סורר ומורה: שנים אומרים בפנינו גנב, ושנים אומרים בפנינו אכל.												■	◇	פז:	
עדי מכירה בנפש שהוזמו - אין נהרגין, מתוך שיכול לומר עבדי מכתרי.	רב אסי:												■	◇	פז:
כמאן אזלא הא שמעתא דרב אסי - כרבי עקיבא	רב יוסף:												■		פז:
דבר ולא חצי דבר.	דאמר: [רבי עקיבא]											■	■	◇	פז:
דאי כרבנן נהרגין? הא מתוך קאמר	אמר ליה אביי:											‡		פז:	
אלא, אפילו תימא רבנן, ובלא אתו עידי גניבה.	[אביי]											■	◇	פז:	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
story-מעשה O

◊ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי מאי למימרא?										◊		פז:
לא צריכא דאף על גב דאתו לבסוף.										!		פז:
ואכתי מאי למימרא?										◊		פז:
לא צריכא דקא מרמזי רמוזי. מהו דתימא רמיזא מילתא היא, קא משמע לך: רמיזא לאו כלום הוא.										!		פז:
זקן ממרא על פי בית דין, שנאמר (דברים י"ז) כי יפלא ממך דבר למשפט.												פז:
של שה בני דין שם, אחוז יושב על פתחו הו' הבית, ואחוז יושב על פתחו העזר, ואחוז יושב בלשכת הגזית. באין לזה שעל פתח הר הבית, ואומר: כך דרשתי, וכך דרשו חבירי, כך לימדתי וכך לימדו חבירי.												פז:
חזר לעירו, שנה ולמד בדרך שהיה למד - פטור, ואם הורה לעשות - חייב. שנאמר (דברים י"ז) והאיש אשר יעשה בזה - אינו חייב עד שיוורה לעשות.												פז:
תלמיד שהורה לעשות - פטור, נמצא חומרו קולו.												פז:
כי יפלא ממך דבר במופלא שבבית דין הכתוב מדבר.	תנו רבנן:											פז:
ממך, זה יועץ, וכן הוא אומר: (נחום א') ממך יצא חשב על ה' רעה יעץ בליעל.												פז:
דבר - זו הלכה												פז:
למשפט - זה הדין.												פז:
בין דם לדם - בין דם נדה, דם לידה, דם זיבה.												פז:
בין דין לדין - בין דיני נפשות, דיני ממונות, דיני מכות												פז:
בין נגע לנגע - בין נגעי אדם, נגעי בתים, נגעי בגדים												פז:
דברי - אלו החרמים והערכין וההקדשות.												פז:
ריבות - זו השקאת סוטה, ועריפת עגלה, וטהרת מצורע.												פז:
בשעריך - זו לקט שכחה ופאה.												פז:
וקמת - מבית דין												פז:
ועלית - מלמד שבית המקדש גבוה מארץ ישראל, וארץ ישראל גבוה מכל הארצות.												פז:
אל המקום - מלמד שהמקום גורם.												פז:
בשלמא בית המקדש גבוה מארץ ישראל - דכתיב ועלית. אלא ארץ ישראל גבוה מכל הארצות מנא ליה?												פז:
דכתיב (ירמיהו כ"ג) לכן הנה ימים באים נאם ה' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מארץ צפנה ומכל הארצות אשר הדחתם שם וישבו על אדמתם.												פז:
זקן ממרא אינו חייב אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											פז:
על דבר שעיקרו מדברי תורה ופירושו מדברי סופרים.	רבי יהודה:											פז:
אפילו דקדוק אחד מדקדוקי סופרים.	רבי שמעון:											פז:
מאי טעמא דרבי מאיר?												פז:
גמר, דבר דבר, כתיב הכא: (דברים י"ז) כי יפלא ממך דבר למשפט, וכתיב התם (ויקרא ד') ונעלם דבר מעיני הקהל. מה להלן - דבר שהיב על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת, אף כאן - דבר שהיב על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת.	[רבי מאיר]											פז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ורבי יהודה: (דברים י"ז) על פי התורה אשר יורוך - עד דאיכא תורה ויורוך.												◊	פז.
אשר יגידו לך מן המקום ההוא - אפילו כל דהו.	ורבי שמעון:											◊	פז.
תרגמא לי להא מתניתא אליבא דרבי מאיר.	רב הונא בר חיננא לרבא:											○	פז.
פוק תרגמא ליה.	רבא לרב פפא:											○	פז.
כי יפלא במופלא שבבית דין הכתוב מדבר.	[רב פפא]											◊	פז.
ממך - זה יועץ, שידוע לעבר שנים ולקבוע חדשים.												◊	פז.
הן העידו שמעברים את השנה כל אדר, שהיו אומרים עד הפורים.	כדתנן:											◊	פז.
דאי להאי גיסא - קא שרי חמץ בפסח, ואי להאי גיסא - קא שרי חמץ בפסח.												◊	פז.
דבר - זה הלכה												◊	פז.
זו הלכות אחד עשר.												◊	פז.
עשירי, רבי יוחנן אמר: עשירי כתשיעי	דאיתמר: [רבי יוחנן]											◊	פז.
עשירי כאחד עשר.	רבי שמעון בן לקיש:											◊	פז.
עשירי כתשיעי, מה תשיעי בעי שימור - אף עשירי בעי שימור.	רבי יוחנן:											◊	פז.
עשירי כאחד עשר. מה אחד עשר לא בעי שימור - אף עשירי לא בעי שימור.	ריש לקיש:											◊	פז.
משפט - זה הדין												◊	פז.
דין בתו מאנוסתו.												◊	פז.
אתיא הנה הנה אתיא זמה זמה.	דאמר רבא, אמר לי רב יצחק בר אבדימי:											◊	פז.
בין דם לדם - בין דם נדה, דם לידה, דם זיבה.												◊	פז.
דם נדה												◊	פז.
בפלוגתא עקביא בן מהללאל ורבנן												◊	פז.
דם הירוק, עקביא בן מהללאל מטמא	דתנן: [עקביא בן מהללאל]											◊	פז.
וחכמים מטהרין.	[חכמים]											◊	פז.
דם לידה												◊	פז.
בפלוגתא דרב ולוי.												◊	פז.
מעין אחד הוא, התורה טמאתו והתורה טיהרתו	דאתמר, רב:											◊	פז.
שני מעיינות הן, נפתח הטמא - נפתח הטהור, נסתם הטהור - נפתח הטמא.	לוי:											◊	פז.
דם זיבה												◊	פז.
בפלוגתא דרבי אליעזר ורבי יהושע.												◊	פז.
קישתה שלשה ימים בתוך אחד עשר יום, אם שפתה מעת לעת וילדה - הרי זו יולדת בזוב, דברי רבי אליעזר	דתנן: [רבי אליעזר]											◊	פז.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	statement-מימרא ■ ♪ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לילה ויום, כלילי שבת ויומו. ששפתה מן הצער ולא מן הדם.	רבי יהושע:	◇	■	■	■							
בין דין לדין - בין דיני ממונות, דיני נפשות דיני מכות.						■						◇
דיני ממונות						■						◇
בפלוגתא דשמואל ורבי אבהו,						■						◇
שנים שדנו - דיניהם דין, אלא שנקראין בית דין חצוף.	דאמר שמואל:	◇	■	■	■							
לדברי הכל אין דיניהן דין	רבי אבהו:	◇	■	■	■							
דיני נפשות						■						◇
בפלוגתא דרבי ורבנן.						■						◇
(שמות כ"א) ונתתה נפש תחת נפש - ממון	דתניא, רבי:		■	■								◇
אתה אומר ממון, או אינו אלא נפש ממש?	[רבנן]						♪					◇
נאמר נתינה למעלה ונאמר נתינה למטה, מה להלן ממון - אף כאן ממון.	[רבי]							!				◇
דיני מכות						■						◇
בפלוגתא דרבי ישמעאל ורבנן.						■						◇
מכות בשלשה	דתנן: [רבנן]	◇	■	■	■							
בעשרים ושלשה.	משום רבי ישמעאל אמרו:	◇	■	■	■							
בין נגע לנגע - בין נגעי אדם, נגעי בתים, נגעי בגדים.						■						◇
נגעי אדם						■						◇
בפלוגתא דרבי יהושע ורבנן						■						◇
אם בהרת קדם לשער הלבן - טמא, אם שער לבן קדם לבהרת - טהור, ספק - טמא.	דתנן: [רבנן]	◇	■	■	■							
כהה.	רבי יהושע:	◇	■	■	■							
מאי כהה?							^					◇
כהה טהור.	רבא:							!				◇
נגעי בתים						■						◇
בפלוגתא דרבי אלעזר ברבי שמעון ורבנן.						■						◇
לעולם אין הבית טמא עד שיראה כשני גריסין, על שתי אבנים, בשתי כתלים, בקרן זוית, ארכו כשני גריסין ורחבו כגריס.	דתנן, רבי אליעזר ברבי שמעון		■	■								◇
מאי טעמא דרבי אלעזר ברבי שמעון - כתיב קיר וכתוב קיר. איזהו קיר שהוא כקירות - הוי אומר זה קרן זוית.			■									◇
נגעי בגדים						■						◇
בפלוגתא דרבי נתן בן אבטולמוס ורבנן.						■						◇
מנין - לפריחה בבגדים שהיא טהורה - נאמרה קרחת וגבחת באדם, ונאמרה קרחת וגבחת בבגדים. מה להלן - פרה בכלול טהור, אף כאן - פרה בכלול טהור.	דתניא, רבי נתן בן אבטולמוס:		■	■								◇

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story **! תירוץ-answer**
proof-ראיה ■

מקרא-key:

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דברי - אלו הערכין וההרמים והקדושות.												◊	פ.ה.
הערכין												◊	פ.ה.
בפלוגתא דרבי מאיר ורבנן.													פ.ה.
המעריך פחות מבן חדש, רבי מאיר אומר: נותן דמיו	דתנן: [רבי מאיר]	♦	■	■								◊	פ.ה.
לא אמר כלום.	חכמים:	♦	■	■								◊	פ.ה.
החרמים												◊	פ.ה.
בפלוגתא דרבי יהודה בן בתירה ורבנן.													פ.ה.
סתם חרמים לבדק הבית, שנאמר (ויקרא כ"ז) כל חרם קדש קדשים הוא לה'	דתנן, רבי יהודה בן בתירה:	♦	■	■								◊	פ.ה.
סתם חרמים לכהן, שנאמר (ויקרא כ"ז) כשדה החרם לכהן תהיה אחזתו. אם כן מה תלמוד לומר קדש קדשים הוא לה' - שחל על קדשי קדשים ועל קדשים קלים.	חכמים:	♦	■	■								◊	פ.ה.
הקדשות												◊	פ.ה.
בפלוגתא דרבי אליעזר בן יעקב ורבנן.													פ.ה.
אפילו צינורא של הקדש צריכה עשרה בני אדם לפדותה.	דתנא, רבי אליעזר בן יעקב:											◊	פ.ה.
ריבות - זה השקאת סוטה ועריפת העגלה וטהרת מצורע.												◊	פ.ה.
השקאת סוטה												◊	פ.ה.
בפלוגתא דרבי אליעזר ורבי יהושע.													פ.ה.
המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר: מקנא על פי שנים, ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו.	דתנן: [רבי אליעזר]	♦	■	■								◊	פ.ה.
מקנא על פי שנים, ומשקה על פי שנים.	רבי יהושע:	♦	■	■								◊	פ.ה.
עריפת עגלה												◊	פ.ה.
בפלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא.													פ.ה.
מאין היו מודדין? רבי אליעזר אומר: מטיבורו	דתנן: [רבי אליעזר]	♦	■	■								◊	פ.ה.
מחוטמו.	רבי עקיבא:	♦	■	■								◊	פ.ה.
ממקום שנעשה חלל, מצוארו.	רבי אליעזר בן יעקב:	♦	■	■								◊	פ.ה.
טהרת מצורע												◊	פ.ה.
בפלוגתא דרבי שמעון ורבנן.													פ.ה.
אין לו בהן יד, בהן רגל, אוזן ימנית - אין לו טהרה עולמית.	דתנן: [רבנן]	♦	■	■								◊	פ.ה.
נותן לו על מקומו ויוצא	רבי אליעזר:	♦	■	■								◊	פ.ה.
נותן על של שמאל ויוצא.	רבי שמעון:	♦	■	■								◊	פ.ה.
בשעריך - זה לקט שכחה פיאה.												◊	פ.ה.
לקט													פ.ה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ז	ה	ט	ו	ד	ג	ב	א			
שני שבלין לקט, שלשה אינן לקט. שכחה - שני עומרין שכחה, שלשה - אינן שכחה.	דתנן: [בית הלל]	◆	■								◊	פח.		
שלש לעני וארבע לבעל הבית.	ועל כולן בית שמאי אומרים:	◆	■								◊	פח.		
פיאה					■						◊	פח.		
בפלוגתא דרבי ישמעאל ורבנן.						■					◊	פח.		
מצות פיאה להפריש מן הקמה, לא הפריש מן הקמה - יפריש מן העומרין, לא הפריש מן העומרין - יפריש מן הכרי עד שלא מירחו, מירחו - מעשר ונותן לו.	דתנן: [רבנן]	◆	■								◊	פח.		
אף מפריש מן העיסה.	משום רבי ישמעאל אמרו:	◆	■								◊	פח.		
שלשה בתי דינין וכו'.											■	< פח.		
הוא אומר מפי השמועה והן אומרין מפי השמועה - אינו נהרג, הוא אומר כך הוא בעיני והן אומרין כך הוא בעינינו - אינו נהרג. וכל שכן הוא אומר מפי השמועה והן אומרין כך הוא בעינינו - אינו נהרג, עד שיאמר כך הוא בעיני והן אומרין מפי השמועה. תדע, שהרי לא הרגו את עקביא בן מהללאל.	רב כהנא:									◆	■	◊	פח.	
אפילו הוא אומר מפי השמועה, והן אומרין כך הוא בעינינו - נהרג, כדי שלא ירבו מחלוקות בישראל. ואם תאמר: מפני מה לא הרגו את עקביא בן מהללאל? - מפני שלא הורה הלכה למעשה.	רבי אלעזר:									◆	■	◊	פח.	
כך דרשתי וכך דרשו חבירי, כך למדתי וכך למדו חבירי. מאי לאו דהוא אמר מפי השמועה, והם אומרין כך הוא בעינינו	תנן:									■	?	◊	פח.	
לא, הוא אומר כך הוא בעיני, והם אומרין מפי השמועה.											!	◊	פח.	
שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים. בעל שמחל על קינויו - קינויו מחול, בן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו - מחולין לו, זקן ממרא שרצו בית דינו למחול לו - מחולין לו. וכשבאתי אצל חבירי שבדרום, על שנים הודו לי, על זקן ממרא - לא הודו לי, כדי שלא ירבו מחלוקות בישראל	תא שמע דאמר רבי יאשיה:										■	?	◊	פח.
תיובתא.											■	◊	פח:	
מתחילה לא היו מרבין מחלוקת בישראל, אלא בית דין של שבעים ואחד יושבין בלשכת הגזית, ושני בתי דינין של עשרים ושלושה, אחד יושב על פתח הר הבית ואחד יושב על פתח העזרה, ושאר בתי דינין של עשרים ושלושה יושבין בכל עירות ישראל.	תניא, אמר רבי יוסי:										■	◊	פח:	
הוצרך הדבר לשאול - שואלין מבית דין שבעירן, אם שמעו - אמרו להן, ואם לאו - באין לזה סמוך לעירן. אם שמעו - אמרו להם, ואם לאו - באין לזה שעל פתח הר הבית. אם שמעו - אמרו להם, ואם לאו - באין לזה שעל פתח העזרה. ואומר: כך דרשתי וכך דרשו חבירי, כך למדתי וכך למדו חבירי. אם שמעו - אמרו להם, ואם לאו - אלו ואלו באין ללשכת הגזית, ששם יושבין מתמיד של שחר עד תמיד של בין הערבים. ובשבתות ובימים טובים יושבין בחיל.											■	◊	פח:	
נשאלה שאלה בפניהם, אם שמעו - אמרו להם, ואם לאו - עומדין למנין. רבו המטמאים - טמאו, רבו המטהרין - טהרו.											■	◊	פח:	
משרבו תלמידי שמאי והלל שלא שמשו כל צרכן - רבו מחלוקת בישראל, ונעשית תורה כשתי תורות.											■	◊	פח:	
משם כותבין ושולחין בכל מקומות: כל מי שהוא חכם ושפל ברך ודעת הבריות נוהה הימנו - יהא דיין בעירו. משם מעלין אותו להר הבית, משום לעזרה, משם ללשכת הגזית.											■	◊	פח:	
איזהו בן העולם הבא? ענותו ושפל ברך, שייף עייל שייף ונפיק, וגריס באורייתא תדירא, ולא מחזיק טיבותא לנפשיה.	שלאו מתם:										■	◊	פח:	
יהבו ביה רבנן עינייהון ברב עולא בר אבא.											○	◊	פח:	
חזר לעירו ושנה.											■	< פח:		
אינו חייב עד שיעשה כהוראתו, או שיוורה לאחרים ויעשו כהוראתו.	תנו רבנן:										■	◊	פח:	
בשלמא יורה לאחרים ויעשו כהוראתו - מעיקרא לאו בר קטלא הוא, והשתא בר קטלא הוא. אלא שיעשה כהוראתו, מעיקרא נמי בר קטלא הוא											?	◊	פח:	
התינה היכא דאורי בחלב דום - דמעיקרא לאו בר קטלא הוא, והשתא בר קטלא הוא. אלא היכא דאורי בחיבי מיתות בין דין, מעיקרא נמי בר קטלא הוא											?	◊	פח:	
מעיקרא - בעי התראה, השתא - לא בעי התראה.											!	◊	פח:	
מסית דלא בעי התראה מאי איכא למימר?											?	◊	פח:	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement-מימרא ◌ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

סנהדרין-אלו הן הנחנקין		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ						
מעיקרא אי אמר טעמא - מקבלינן מיניה, השתא אי אמר טעמא - לא מקבלינן מיניה.												◊	פח:					
הומר בדברי סופרים מבדברי תורה האומר אין תפילין, כדי לעבור על דברי תורה - פטור. חמש טוטפות, להוסיף על דברי סופרים - חייב.													■	פח:				
אינו חייב אלא על דבר שעיקרו מדברי תורה ופירושו מדברי סופרים, ויש בו להוסיף, ואם הוסיף גורע. ואין לנו אלא תפילין אליבא דרבי יהודה.	רבי אלעזר אמר רבי אושעיא:												◊	פח:				
והאיכא לולב, דעיקרו מדברי תורה, ופירושו מדברי סופרים, ויש בו להוסיף, ואם הוסיף גורע												◌	פח:					
בלולב מאי סבירא לן?												^	!	◊	פח:			
אי סבירא לן דלולב אין צריך אגד													!	!	◊	פח:		
האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי													◌	!	פח:			
ואי סבירא לן דצריך אגד														!	!	פח:		
גרוע ועומד הוא.														◌	!	פח:		
והאיכא ציצית, דעיקרו מדברי תורה ופירושו מדברי סופרים, ויש בו להוסיף, ואם הוסיף גורע														◌	!	פח:		
בציצית מאי סבירא לן?														^	!	◊	פח:	
אי סבירא לן דקשר העליון לאו דאורייתא															!	!	◊	פח:
האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי														◌	!	פח:		
ואי סבירא לן דקשר העליון דאורייתא															!	!	פח:	
גרוע ועומד.															◌	!	פח:	
אי הכי, תפילין נמי															◌	!	פח:	
אי עביד ארבעה בתי ואייתי אחרינא ואנח גביהו															◌	!	פח:	
האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי															◌	!	פח:	
ואי עביד חמשה בתי															◌	!	פח:	
גרוע ועומד הוא															◌	!	פח:	
בית חיצון שאינו רואה את האויר - פסול.	האמר רבי זירא:														◌	!	פח:	